

Ťahal dedko repu

Kde bolo tam bolo, bol raz jeden dedko. Tento dedko mal krásnu veľkú záhradu, v ktorej pestoval všelijakú zeleninu a chutné ovocie. Raz vyšiel dedko pred dom nadýchať sa čerstvého vzduchu. Bola jar, vtáčiky spievali, zem voňala.

Ako je dneska krásne ! – pochvaľoval si dedko. Nevdojak siahol rukou do vrecka nohavíc, a tam – semienko. Ktovie, kde sa tam vzalo !

Dedko spravil päťou vo vlhkej zemi jamku a semienko do nej opatrne, ale o-pa-tr-ne vložil.

Len si rast', maličké ! Ktovie, čo z teba bude !

Semienko utešene rástlo. Najprv pustilo korienok, potom z neho vyklíčili lístky. Dedko ho polieval a okopával, ako najlepšie vedel.

Čo len z teba vyrastie ? – spytoval sa neraz.

Semienko rástlo, lístky sa mu veselo zelenali, a keď sa pod nimi začalo zaokrúhľovať biele bruško, to už dedko vedel:

Zasadil som repku !

Repka rástla a rástla. Najprv bola maličká, potom väčšia, a napokon taká obrovitánska, že podobnú ešte svet nevidel.

Ťahal repu, ťahal, najprv len trošku, a nič. Potom viac, a napokon z celej sily, ale repa držala mocnými koreňmi v zemi ako prikovaná.

No počkaj, veď ťa ja dostanem ! – zlostil sa dedko, ba aj nohou dupol, ale nepomohlo.

Pozbieral všetky sily, uchopil šticu zelených listov a ťahal, ťahal, ťaháááál... ale vytiahnuť ju nijakovsky nemohol.

Sám to veru nezmôžem, – povzdychol si. – Potrebujem pomoc.

Zavolať teda babku.

Babka, prosím ťa, pod' sem na chvíľočku, pomôž mi vytiahnuť toto repisko !

Babka v kuchyni piekla buchty, ale keď začula, že treba dedkovi pomôcť, ochotne pribehla.

Repu? A ktorú ? – spýtala sa.

Ktorú, ktorú... no predsa túto opachu ! – rozhodil ruky dedko.

Babka si šikovne vysúkala rukávy a chytila dedka okolo pása. Ťahá dedko repu, ťahá babka dedka. Ťahajú, ťahajú, no repu vytiahnuť nemôžu.

Ej veru, ešte nás nie je dosť ! – povedal dedko a obzeral sa, kto by im mohol pomôcť.

Práve vtedy šla okolo vnučka Zuzka.

Zuzka, nože pod' sem, moja ! – volal ju babka.

Zuzka zavoňala babkine buchty a nazdala sa, že ju babka volá zamaškrtiť si. Ochotne pribehla a spýtala sa :

Pomôžem vám s tými buchtami ?

S akými buchtami ? S repou pomáhaj, buchty budú až potom !

Vnučka až vtedy zbadala obrovskú repu.

Jéj, tá je obrovská ! Ako ju vytiahneme ? – zvolala.

Spoločne sa nám to hádam podarí ! – povedal dedko odhodlane.

Tuto sa postav, Zuzka, za babku, a ty babka, zasa za mňa ! – povedal dedko a mocne chytil repu za zelenú šticu.

Babka sa postavila za neho a chytila ho okolo pása. Zuzka sa postavila za babku a tiež ju chytila okolo pása.

Dedko sa nadýchol a povedal :

Ťahajme – teraz !

Všetci traja sa zapreli, ako najlepšie vedeli, a potiahli.

Repa sa ani nepohla.

Ešte raz ! – skríkol dedko. Potiahli teda ešte raz, dedko repu, babka dedka, vnučka babku, ťahajú a ťahajú, ale repu vytiahnuť nemôžu.

Ešte je nás málo, – povedal dedko a trochu odľúkol.

Aha, tamto beží Dunčo, – povedala babka.

Dunčo, Dunčo ! – zvolala Zuzka. – Pod' nám pomôcť repu vytiahnuť !

Dunčo ochotne pribehol a zavrteľ chvostíkom. Dedko ho potľapkal po huňatom kožuchu.

Postavíš sa tuto za mňa, ja za babku, babka za dedka, a budeme ťahať, rozumel si ? – vysvetľovala Dunčovi Zuzka.

Dunčo zavrteľ chvostíkom, že rozumel.

A tak sa zasa postavili: prvý dedko. Za ním babka. Za ňou vnučka, A na konci Dunčo.

Teraz ! – skríkol dedko a potiahol z celej sily.

Aj babka potiahla z celej sily.

Aj vnučka potiahla z celej sily.

Aj Dunčo potiahol z celej sily.

Ale repa držala ako prilepená.

Ešte raz ! – zavelil dedko, a tak všetci ťahajú – dedko repu, babka dedka, vnučka babku, psíček vnučku. Ťahajú, ťahajú, vytiahnuť nemôžu.

Málo nás je, – povedal dedko a obzeral sa, koho by ešte zavolať na pomoc.

Mňau ! – ozvalo sa spoza plotu. – Mňau, mňau !

Murka ! – potešil sa dedko. – Ideš ako na zavolanie. Nože sa postav tuto za Dunča, a keď poviem ťahajme, tak potiahneš aj ty, rozumela si ?

Mňau ! – odpovedala Murka a lenivo sa pretiahla.

Nechcem počuť nijaké výhovorky ! – prísne povedal dedko. – Už sa aj postav za Dunča ! Keď sa všetci pousilujeme, iste sa nám podarí repu vytiahnuť.

Čo mala Murka robiť, keď nechcela nahnevať dedka ? Neochotne sa postavila za Dunča a opatrne sa chytila jeho huňatého kožucha.

Poriadne ho chyt' ! – povedal dedko. – Neulievaj sa !

Murka teda chytila Dunča mocnejšie.

Tak to je správne ! – pochválil ju dedko. – A teraz sa pochyťáme aj my ostatní.

A tak sa pochyťali – dedko repu, babka dedka, vnučka babku, psíček vnučku, mačka psíčka. Ťahajú, ťahajú, ale tú potvorskú repu nie a nie vytiahnuť !

Ešte ! – vola dedko.

Všetci zabrali z celej sily.

Ešte trošku ! Tuším sa kúštiček pohla ! Nože sa pochlapte, už stačí len máličko !

Všetci ťahali a ťahali, a cítili, že už naozaj stačí len máličko.

Vtedy z diery vykukla myška.

Nože, Hryzka, pod', prosím ťa, pomôž nám repu vytiahnuť ! – poprosila babka.

Písk ! – vypískla myška a vrtko vybehla z diery.

Sem sa postav, za Murku !

Myška sa poslušne zaradila za Murku a zadívala sa na dedka čiernymi lesklými očkami ako koráliky.

Výborne ! – povedal dedko. – A teraz všetci spolu ťaháme a ťaháme !

A tak ťahali a ťahali – dedko repu, babka dedka, vnučka babku, psíček vnučku, mačka psíčka, myška mačku.

Ťahali a ťahali, až sa im z kečky parilo. Dedkovi od námahy vystúpil na čelo pot.

Babka fučala ako parná lokomotíva – uf, uf, uf!

Vnučka zaťala zuby, zavrela oči a líca jej sčerveneli ako paradajka, ale babku nepustila.

Dunčo ani nedýchal a ťahal, čo mu sily stačili.

Murka sa tiež usilovala, hoci sa jej sprvoti ani trochu nechcelo.

A myška – drobučká Hryzka – tej skoro vyliezli oči navrch hlavy, ale nepopustila.

Zrazu repa začala pomaly, pomaličky povol'ovať.

Už to budéééé! – zvolal dedko.

Nevzdávajme sa! – fučala babka.

Ešte kúsok! – dychčala vnučka.

Hav, hav, hav! – ťahal psíček.

Mňau, mňau, mňau! – usilovala sa mačička.

Myška si ani nič nepomyslela, ani nič nepovedala, len poriadne potiahla. Repa odrazu urobila hop ! A bola vonku.

Všetci sa prekopfeli – dedko na babku, babka na vnučku, vnučka na psíčka, psíček na mačičku a mačička na myšku. Ale tú obrovskú repu, tú predsa len vytiahli ! To bolo radosti !